

Orstanderen for det snart hedengange bosted Gaderummet tager til genmæle. Arkivfoto: Niels Hougaard

DEBAT. KBH

Den katastrofale lukning

Beslutningen om at lukke Gaderummet synes baseret på udokumenterede påstande.

Af Kalle Birck-Madsen
cand.psych.
forstander Gaderummet

Bostedet Gaderummet på Nørrebro er kommet i strid modvind. Det fyger med beskyldninger mod min faglige kompetence, som skulle være helt antipsykiatrisk – og dermed farlig. Modvinden fødes flere steder fra, men her skal bare ét punkt blotlægges til en begyndelse.

Kritik fra en inhabil psykiater anvendes ukritisk til lukning af Gaderummet's socialpsykologiske arbejde med udstødte unge. En kritik, som socialborgmester Mikkel Warming (EL) er hoppet med på.

Selv om der stadig foregår en seriøs debat, lægger socialforvaltningen op til en fysisk rydning af Gaderummet i morgen.

For år tilbage, da Gaderummet fik sin bevilling gennem Socialministeriet, valgte Københavns Kommune at pålægge os et ekstra samarbejde med en psykiatrisk konsulent.

Det var fint for Gaderummet, da der af og til var sager, hvor psykiatrisk deltagelse krævedes. Det angik specielt

behandlingen af misbrug af hårde stoffer, der ellers er bandlyst i Gaderummet. Vi fandt en overlæge og en psykiater, der arbejdede med misbrugsproblemer, og samarbejdet kom i gang. Det bestod i et besøg i Gaderummet et par gange om måneden eller fremmøde, hvis Gaderummet ringede og bad om det.

Kom ikke til møder

Gaderummet så dog ikke meget til psykiateren, heller ikke til de aftalte møder, ligesom de aftaler, som psykiateren indgik med brugerne sjældent blev overholdt.

Det undrede selvfølgelig alle, men man kan jo have travlt. Når man endelig mødte op, lovede psykiateren og så ofte ting, som han bagefter ikke fulgte op på. De brudte aftaler og udeblivelserne gjorde brugernes liv værre.

Og når det kom til stykket, ønskede psykiateren ikke at gå i dialog med brugere og personale i Gaderummet. Særligt ikke hvis der var misbrug på spil.

Psykiateren kan have brændt fingrene tidligere, men dette ville vi gerne have

vidst, før vi indledte et samarbejde med ham.

Så ville det have været forståeligt, hvorfor han efter sin ansættelse altid håndterede problemer på samme måde: Antipsykotiske midler kan anbefales – andre midler som sovemedicin kan gøre skade på én selv eller andre, såfremt medicinen mislykkes med andre stoffer.

Og endvidere: En nedtrapning og udfasning af antipsykotiske stoffer kan føre til uforudsigelige handlinger hos klienten og må frarådes.

Gik bag vores ryg

Jeg er sikker på, at det ikke er hele sandheden om psykiaterens forhold til medicin. Jeg kender ikke grunden til, at psykiateren nedprioriterede Gaderummet's brugere på næsten alle niveauer.

Men samarbejdet endte med, at psykiateren i efteråret 2006 indvilgede i at finde en anden kollega, der havde tid til at komme, og som ville have mod på at tage tæt kontakt til de unge. Det skete aldrig, men samme psykiater skrev så i marts 2007, bag om ryggen på Gaderummet, til Københavns

Kommune, at Gaderummet ikke ville samarbejde.

Socialudvalget benytter nu selv samme psykiater som sandhedsvidne mod Gaderummet til at lukke stedet i sin nuværende form og åbne for, at unge fremover skal på psykofarmaka af præventive grunde.

Som Mikkel Warming udtalte i TV 2 Lorry, har han »konkrete eksempler på unge, der er frarådet medicin, og som kan være endt i et massivt hashmisbrug«.

Kan denne sætning forstås anderledes end, at blot lysten til hash og brugen heraf – som findes hos op til én mio. danskere – skal resultere i en forebyggende psykiatrisk behandling? Det er jo noget af et statement fra en socialborgmester.

De mystiske to

Mikkel Warming indrømmer modvilligt, at sagens kerne, de to unavngivne brugere, hvis usle tilstand skulle forårsage og retfærdiggøre Gaderummet's lukning, slet ikke er identiske med de to endnu ikke kendte, men svært psykisk syge, som er nævnt i tilsynsrapporten.

Dog er oplysningerne om de to nyopdagede personer så mørklagte, at de ikke engang kunne indgå i det officielle beslutningsgrundlag for lukningen. Socialborgmesteren henviser blot til sin selvpålagte tavshedspligt i forhold til henvendelserne fra disse to af Gaderummet's brugere.

Mit spørgsmål er, hvorfor disse henvendelser ikke blev sendt videre til Patientklagenævnet, som er den rette klageinstans for den slags sager?

Og hvem havde interesse i at frarøve Gaderummet den lovbestemte ret til partshøring i sin egen sag?

Er det godt nok at ødelægge mange års enestående faglig praksis pga. en opdigtet historie, som man efterfølgende belejligt søger holdt hemmelig?

Psykiaterens berømte navn skal der værnes om. Men jeg gad vide, hvem der forfattede historien på en så overbevisende og autoritær måde, at Mikkel Warming var parat til at lukke øjnene, glemme sit bagland og enfoldigt lægge øre til udokumenterede påstande for at handle derefter?